

щрап – слязло. Отворило Вратата, излязло от аероплана. Какво да види царят – бедното момче. Другите, които дошли, като видели – избягали, отишли си.

Тогава царят извикал четирийсет тъпана, четирийсет зурни, четирийсет гена сватба направил. Вдигнали сватба, слепи, сака-ти се събрали, яли, пили. Както и ще да е, момчето си направило къща.

Един ден момчето рекло:

– Жено, я стопли вода да ми измиеш краката.

Да, но царската дъщеря рекла:

– Да пукнеш дано! Да не си взимал богата невеста! Забрави колибата, сиромашията, дори това, че ходеше за риба за да ти давам по една шепи пари, да те направя човек, а сега искаш краката да ти мия.

– А, значи ти като си на царя дъщеря, какво излиза от теб! Виж ти! Не искам да ми миеш краката! Ти ме наруга. Седем години като мъртъв ще съм. Няма да ти проговоря, езикът да ми се обърне. Седем години ще ходя, далеч от тука да съм.

Тези думи казал момчето, отворило Вратата, излязло, метнало се на коня и се намерило в един град. Като стигнало там, влязло в едно кафене. На момчето езикът му се обърнал – и да искало да говори, не могло. Сложило по четири, после по осем чаши на единия нокът и рекло на чорбаджията:

– Аз ще ти стана кафеджия.

Чорбаджията го взел на работа, като суперкафеджия. Станало момчето кафеджия, сервирало кафе, нарекли го гюзел арнаут.

Малко-много – един месец, два, три, четири, пет, шест месеца момчето го нямало. По това време до това кафене имало една чешма – изворна вода. Взело момчето, залепило си снимката на чешмата и продължило да си работи.

Един ден жена му станала:

– Ух, майната му, аз взех че му наприказвах едни, та той чак пред очите ми заплака. Трябва да го потърся.

Станало момчето, запалило аероплана. Вдигнало го и къде да слезе – слязло в същия град, на същото място. Слязла и отишла до чешмата да се измие. Взела да се мие и видяла снимката му. Жената се направила на мъж, облякла мъжки дрехи, прибрала косата си, сложила си шапка на главата. Никой не можел да каже, че е жена. Видяла един човек: